

Ο παρά φύση γάμος, γέννησε εκτρωματικό υβριδικό ζευγάρι. Κανονικά οι πολιτικοί εκλέγονται για να κυβερνήσουν και το χρηματοπιστωτικό σύστημα, αναπτύσσεται, εκμεταλλευόμενο τον λαό. Στην πατρίδα μας, και όχι μόνο, κυβερνά το χρηματοπιστωτικό σύστημα και η κυβέρνηση εκμεταλλεύεται τον λαό για λογαριασμό του. Η κυοφορία χρειάστηκε εκατό χρόνια. Από το 1911 ως το 2011.

Σ' αυτά τα εκατό χρόνια το ζευγάρι, κατάφερε το ακατόρθωτο. Να επιστρέψει την οικονομική κατάσταση, το συναίσθημα της ανασφάλειας, της κατάθλιψης και της αναξιοπρέπειας του λαού στο 1911. Το ενδιαφέρει μόνο, να διατηρήσομε την αξιοπιστία μας, γιατί μόνο έτσι θα ξεχρεώσομε. Στο θέμα μας, τώρα. Πέρασε εφέτος σχεδόν σιωπηλά, η γιορτή για τα εκατό χρόνια της εξέγερσης του Θεσσαλικού κάμπου. Όχι τυχαία πιστεύω. Αλλά για να μην τυχόν και γίνουν ανεπιθύμητοι παραλληλισμοί με το σήμερα. Το 1911, τη ζωή των αγροτών, ΚΟΛΙΓΩΝ, του Θεσσαλικού κάμπου την όριζαν απόλυτα, οι ιδιοκτήτες της γης, οι ΤΣΙΦΛΙΚΑΔΕΣ. Τούς κολίγους, τους εκμεταλλεύονταν οι τσιφλικάδες, έχοντας

φοροεισπράκτορες τους ΕΠΙΣΤΑΤΕΣ και δυνάμεις καταστολής τούς ΜΠΡΑΒΟΥΣ. Σήμερα η Ελλάδα από απέραντο τρελλοκομείο κατά τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, έγινε απέραντος Θεσσαλικός κάμπος. Σήμερα κολίγοι είναι σχεδόν όλοι οι ΕΛΛΗΝΕΣ, τσιφλικάδες, είναι οι ΑΓΟΡΕΣ, επιστάτες οι ΤΡΟΪΚΑΝΟΙ και μπράβοι η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ και τα ΜΑΤ. Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Το 1880 όλο τον Θεσσαλικό κάμπο, τον αγόρασαν Έλληνες έμποροι και επενδυτές, από τους Τούρκους, όταν η Θεσσαλία προσαρτήθηκε στην Ελλάδα. Μαζί με τα χωράφια αγόρασαν και τούς κολίγους. Την εποχή των Τούρκων, τα χωράφια, η γη, ήταν ιδιοκτησία του Σουλτάνου και τα γεωργικά προϊόντα ανήκαν στους αγρότες που είχαν την υποχρέωση να πληρώνουν το 10% της παραγωγής τους, την λεγόμενη ΔΕΚΑΤΗ.

Την εποχή των τσιφλικάδων, η ζωή των κολίγων χειροτέρευσε. Η γη και η ζωή τους ανήκαν στους τσιφλικάδες. Η φορολογία που τους επέβαλλαν ήταν 30% και έφθανε μέχρι και 50%. Στούς Τούρκους δεν πλήρωναν ενοίκιο για τη βοσκή των ζώων τους. Στους τσιφλικάδες πλήρωναν. Δούλευαν σαν σκλάβοι από την ανατολή του ήλιου μεχρι τη δύση. Χωρίς υπερωρίες, χωρίς πρόσθετη αμοιβή, χωρίς παιδεία χωρίς πολιτισμό, χωρίς περίθαλψη. Μεροδούλι - μεροφάϊ. Οι γυναίκες τους έπρεπε να πλένουν χωρίς αμοιβή την οικογένεια του τσιφλικά και να δέχονται αδιαμαρτύρητα τις ορέξεις τους. Οι βιασμοί ήταν συνηθισμένο φαινόμενο, και συχνά την πρώτη νύχτα του γάμου, έπρεπε να την περάσει η νύφη με τον αφέντη. Απολύονταν οικογενειακά, όταν δεν είχε δουλειά στο τσιφλίκι και τους έδιωχναν από τα καλύβια τους βρέξει, χιονίσει. Μήπως ίδρωνε το αυτί του Πρωθυπουργού της εποχής, του Τρικούπη; Μπα! Φρόντιζε τους επενδυτές, που τον οδήγησαν τελικά στην πτώχευση. Κι' ενώ όλα τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, βρέθηκε το 1906 μια ανθρώπινη ύπαρξη, μια φωνή, που μίλησε στους κολίγους για αξιοπρέπεια. Τους συμβούλεψε να απαιτήσουν τα χωράφια τους, τον κόπο και τον ιδρώτα τους. Τους έμαθε να είναι αναξιόπιστοι απέναντι σε εκμεταλλευτές. Ξύπνησε τις συνειδήσεις των κολίγων. Αυτός ήταν ο ΜΑΡΙΝΟΣ ΑΝΤΥΠΑΣ. Οι δολοφόνοι τσιφλικάδες του κλείσανε το στόμα το 1907 και πνίξανε για πάντα τη φωνή του αλλά πρόλαβε να σπείρει τον σπόρο, μιλώντας για τις στοιχειώδεις αξίες της ανθρώπινης ύπαρξης. Οι επιστάτες συνέχισαν να ρουφάνε το αίμα των κολίγων με τη βαριά φορολογία για λογαριασμό των τσιφλικάδων. Οι μπράβοι τους, συνέχισαν να τσακίζουν τους κολίγους μόλις σήκωναν κεφάλι. Ο σπόρος όμως που έσπειρε ο Αντύπας θέριευε. Έτσι μια μέρα του 1910, μια ομάδα κολίγων, διακόσια άτομα, μπήκαν στο τραίνο από το χωριό Κιλελέρ, «είπαν δεν πληρώνω, δεν πληρώνω» και δεν έκοψαν εισιτήριο. Επέμβηκε ο στρατός. Σκότωσε δύο και τραυμάτισε δεκαπέντε. Οι αγανακτισμένοι κολίγοι εξεγέρθηκαν. Στη Λάρισα έγινε συλλαλητήριο με συμμετοχή χιλιάδων αγροτών. Σύμφωνα με τοπική εφημερίδα της εποχής «Η πόλη είναι Στρατοκρατούμενη. Έφιππες περιπολίες διατρέχουν τους δρόμους και φρουρές σκαπανέων και πυροβολητών φρουρούν τα δημόσια κτίρια. Παρά την τρομοκρατία οι άοπλοι αγρότες γεμίζουν την πλατεία Θέμιδας στην Λάρισα από τα ξημερώματα.» (Κάτι θυμίζει αυτό από την πλατεία συντάγματος της Αθήνας). Αυτή ήταν η αρχή. Η εξέγερση που ακολούθησε, υποχρέωσε την κυβέρνηση Πλαστήρα να πάρει τα πρώτα νομοθετικά μέτρα, υπέρ των κολίγων. Τέλος το 1911 ακριβώς πριν εκατό χρόνια, ο Ελευθέριος Βενιζέλος προχώρησε στις πρώτες απαλλοτριώσεις Θεσσαλικής γης υπέρ των κολίγων, κουρεύοντας τους τσιφλικάδες. ("Hair cut" το λένε σήμερα, και παρ' ότι ο σημερινός Πρωθυπουργός μας έχει μητρική γλώσσα την Αγγλική, αρνείται πεισματικά να αντιληφθεί την σημασία αυτού του

όρου).

Οι περιστάσεις σήμερα είναι ίδιες. Με τη διαφορά ότι όλη η Ελλάδα έγινε Θεσσαλικός κάμπος, και όλοι οι Έλληνες γίνανε κολίγοι. Άλλη σύμπτωση είναι το ότι και σήμερα έχομε Αντιπρόεδρο στην κυβέρνηση έναν Βενιζέλο. Με τη διαφορά, πως ο Βαγγέλης έχει το όνομα (για την ώρα) και ο Λευτέρης είχε την χάρη. Οι συμπτώσεις, αυτών που συμβαίνουν σήμερα με όσα συμβήκανε πριν εκατό χρόνια συνεχίζονται. Οι φόροι που μας επιβάλλουν οι σύγχρονοι τσιφλικάδες, (Σόρος, Μπάφετ, ΔΝΤ, Ε.Ε.) με τους επιστάτες τους, (Τρόικα) και τους μπράβους τους, (ΜΑΤ, Κυβέρνηση), κοντεύουν να ξεπεράσουν τους φόρους των κολίγων πριν από εκατό χρόνια. Σε λίγο, μετά το ξεπούλημα όλων των παραγωγικών μας επιχειρήσεων, της γης μας, του ορυκτού μας πλούτου, των κτηρίων μας, των νερών μας, του αέρα μας, και ότι άλλο πουλιέται, δεν θα έχομε ούτε σπίτι, ούτε πίστη, ούτε εθνικότητα, ούτε ζωή. Δεν θα ορίζομε το σπίτι μας, την οικογένεια μας, και το μόνο που θα προσπαθούμε με όλες μας τις δυνάμεις θα είναι, να ικανοποιήσομε τα βίτσια των σύγχρονων τσιφλικάδων (πιστωτών) για να είμαστε αξιόπιστοι. Η λέξη αξιοπρέπεια διαγράφεται από το Ελληνικό λεξιλόγιο. Στην πατρίδα μας, μετά από εκατό χρόνια μόνο τα πρόσωπα άλλαξαν. Το μόνο που μας έμεινε να περιμένομε τώρα πια, είναι ένας νέος Αντύπας, κι' ένας νέος Λευτέρης Βενιζέλος για να μας δώσει πίσω την χώρα μας. Ίσως να βοηθήσει, το νέο Βενιζέλο τον Βαγγέλη, στο έργο που ανέλαβε, η θύμηση της μαντινάδας, που άρεσε να τραγουδά ο Λευτέρης. Σαν είναι ο τράγος δυνατός, δεν τόνε στένει η μάντρα. Ο άντρας κάνει τη γενιά κι' όχι η γενιά τον άντρα. Ακούει κανείς;… Ας αποδώσομε το φόρο τιμής στους ηρωικούς κολίγους του Θεσσαλικού κάμπου, και ας παραδειγματιστούμε από τις θυσίες τους και τα αποτελέσματα των θυσιών τους, που βοήθησαν τους ίδιους και τα παιδιά τους να ζήσουν καλύτερες μέρες. Αυτός ο φόρος, είναι και ο μοναδικός που δεν θα μας κάνει φτωχότερους.

Μανόλης Βουτυράκης
Φυσικός, Περιβαλλοντολόγος
Πρόεδρος ΣΠΑΠΕκΕΕΚ